

Πιτνάξ' επί νερού νεροθρόνου φοβερού.

Ὅσοις ἄθλους νὰ περάσῃ
τὸν κάθε μπουρλοτζέρη.

Καταραμένα χρόνια...
δὲν ἔχομε λεπτά
νὰ πάρωμε κανόνια
τῶν εἰσοσιεπτά.

Χρόνοι καταραμένοι,
ποῦ τόσο ἐπιμένει
πενία σιχαμένη.

Πρωτοφανής πενία,
ποῦ κάθε Συνταχία
σ' ἔμ' καί' ὅσοις ἐν τέλει
γράφεις μεγάλας στέλλει.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἂν μὰς λείπουν μοιραῖος οἱ παράδες,
θαρρέιτε, φουκαράδες,
κι' ὁ Στόλος ὁ τρανός χωρὶς καμιά διαπάνη
καὶ θέλωντας καὶ μὴ θὰ γίνῃ... τι θὰ κἀνῃ;

Κι' ἂν ὁ παρὸς μὰς λείπῃ
μὴ σὰς μαράνῃ λύπη,
πεντάρα μὴ σὰς μέλῃ.

Γνωρίζουν ὅσοι σκάνουν
μὲ τὸν καρὸ πὸς κἀνοῦ,
τὴν ἀγοῦρβα μὲλι.

Πῶς οἱ καιροὺς δυσκόλους
νέους καὶ πάλιν Στόλους,
Ἑλλάς, βυσοσοφορεῖς;

Καὶ πλοῖον τῆς γραμμῆς
γίνεται κάθε σκουῖνα
καὶ κάθε σου μαουῖνα.

Ποῖός ἀφανής καὶ μέγας τὸ καταφέρνει μάγος,
ποῦ κι' ἡ βορβορομάγος

νὰ φαίνεται φεργάδα, πολεμικὸ βασιλεῖο,
κι' ἡ Βρετανία 'μπρὸς τῆς νὰ βγάῃ τὸ καπέλο;
Σαπλώσετε βαρετά,
κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
πὸς εἶν' ὅτ' αἰσαρὰ
ἔ Στόλος δίχως ἄλλο.

Ὁ Κορφατῆς μὲ τὸν Στόλο ταξιδεύει γιὰ τὸν Πόλο.

Φ. — Ὁ Κόντης τότῳ λείπει
καὶ διηγείται κλέη,
καθήμεν Περικλῆ.

Καὶ φάλλον ἤμουν ἤχοι
τὰ ξύλινα τὰ ταίχη
καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ,

Μὰ καὶ τώρα καθὸς πάλαι
σὺ τῶν ὀρμών αἰοῖς,
μὲ φονίονας κλέδους φάλλει:
ἔρθε, Στόλαρε, παρὸς.

Ἐπιτερίθῃσαν τὰ στήθη...
μὰς ὅτῃν κρίνῃ τὴν μεγάλην
ὡς ἐκ θαύματος καὶ πάλιν
νεκρὸς ἦτο κι' ἀνεστῆθη.

II. — Ὁ Στόλε τῆς Ἑλλάδος,
κόσμος οἱ τραγοῦδαί,
ποῦ χάσκει γιὰ καρδέλι.

Κι' ὁ κραταιὸς Μικᾶδος
τὸν Κουγιγδοῦ στέλλει
τὴν δόξα σου νὰ δῇ.

Ἐλαμφεὶς πάλιν Στόλε
κλεινὴ κι' ἀστικὸβόλε.
Τῆς Ρυμροσόνῃς Στόλαρε
ἦρε δορὰς κι' ἀμόλαρε.

Τὸν εἶδες τὸν Κορνήτιον... τὸν εἶδα χθὲς ἀργά,
ποῦ ἦπνε μὲς ὅτ' Ἰστέλο κ' ἄρμινε γοργά.

Μὲ μάτι τόσο φίλοι
τὸν ἔβλεπαν θολό,
καὶ βράζοντας μαντόλι
καὶ λένε: ὅτ' καλό.

Ἐφιλοῦσε τὸ ξεπτερί
τῆς στρούγγας τοῦ τέρρη,
κ' ἔφρουσκονε τὰ γέρι
λευκώτατα πανιά.

Σὰ λίγο σὲ λιγάκι
δὲν εἰςευρα νὰ πῶ
ἂν ἔβλεπε Γεωργιάκη
καὶ Ἰστέλο χαριστό.

Ὡς σύμβολο κρατῶν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σερτάου
διέσχισ'ε νερά παφλάζοντας Ἐσφράτου,
καὶ μέσα σὲ κυμάτων ἀφρώδεις παλαιομοῦς
ἐσκόρπισε τοῦ κράτους προῦλογομοῦς.

Κ' Ἰκράσε λαός, ποῦ λείε πῶς τὸν ἐπινῶν οἱ φέροι:
Κόντα, ποῦ τὸν πῆς τὸν Ἰστέλο;
μὲ τὸν Στάκλετον τὸν Ἄγγλο μελετῶ νὰ δάλλω πλάω
γὰ τὸν Νότω τὸν Πόλο.

Πέραν τοῦ γινωστοῦ τοῦ κῆπου, πέραν καθένος πλάγους,
ὄλιω Ναυοσταθρῶν νὰ κτίσῃ,
καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σερτάου σὲ μακροχρονίους πάγους
μὲ τὸν Στάκλετον νὰ στήσῃ.

Κ' ἂν φησιματα μοῦ στέλλουν κάθ' ἕνα Σωματεία
καὶ μοῦ γράφουν πῶς μισοῦν τὸν λαὸν ἀχρηματία,
νέαν ἀπειλήν καὶ πάλιν ὀ ἀπειλήσῃ φοβεράν
πῶς θὰ φύγω πρὸς τοὺς Πόλους τοὺς πρὸς Νότον καὶ Βορράν.

Ἐν μέσῳ ἑλλῆς τῶσης τοῦ Θεοτόκη πῶσης.

Ἐπεσον ἀπροσδοκίτως γὰρ τὸ καίρι τοῦ Τελώνου,
τ' ὀδηγήσαν ἄρον ἄρον τοὺς ἐμπόρους πρὸ τοῦ θρόνου.

Ἐπεσον ὁ μὲ τοὺς Στάλους
πρὸς τοὺς δύο πλέων Πόλους,
κ' ἵταν κόσμος γὰρ τὴν φτώχεια μὲς σ' ἄστια τοῦ παρασκώζῃ
πρὸς τὸν Βέρετον γυρίζε μὲ τὸν δόξα τῶν Ἀμφοδῶν,
κ' ἵταν ἐμποροὶ τὸν σκανοῦν μὲ Τελώνιας θυμημένοι
πρὸς τὸν Νότον ἀμέσως μὲ τὸν Στάκλετον πηγαίνει.

Ἐπεσε τέλος ὁ κινῶν τὴν δόξαν καὶ τὸ μένος
τοῦ καθένος Συμβούλου,
ἔβηνε μέσχος σιταυτῆς ὁ μοχθηροειρημένος
χάριν τοῦ Μοχοπούλου.

Σιφίρας ἐφρησαν ἱππεῖς ἐμπρός τὸν Ἀνακτάρων
ὅτ' κλήθος τῶν ἐμπόρων,
κ' ἔτρεχαν σακαράκηδες, θεράποντες καὶ δοῦλοι...
ἐμπρός... ἐφρούλησε στρατὸ καὶ οἶζον ὅτ' Ἰστέλο τὸν Σερταούλη.

Τὸ ἔφος ἀνασπάσει,
τοὺς Καταλοῦλους πλάσει
καὶ κάθ' ἕνα κορυφῶσει.

Σκορπίστε τοὺς ἰδοὺ κ' ἔκει,
βάλετε ὅτ' ἴσασκε τὸν Σακκή,
θεῖστε καὶ τοῦ Κασοδῶν

Ἀτρόμητος κ' ἀκάθεκτος πῶσε, καθβαλαρία,
καὶ σίχισε τὴν ἀναφορά τοῦ γέρο-Ζαχαρία.
Κ' ὁ Ζαχαρίας ἔτρεχε κ' ἐκείνος σὸν ξεπτερί
μέσα ὅτ' ἴσασκε ὅλο,
τὴν δόξα τὴν ἀναφορά βαστώντας ὅτ' ἴσασκε,
καὶ τὸ καπέλο ὅτ' ἄλλο.

Ἐπεσον ὁ περίπτος σὲ χρόνους δυστυχεῖς
κ' ἀπὸ τὸν Ἀχαμνόντα κατέβη τῆς Ἀρχῆς
ὁ τόσοσος ἱπποῦ ἀχαμνόντος ἀθήσας σπαθοφόρος
κατὰ πεζῶν ἐμπόρων,
κ' ἔνδυναμάσας ἀσθενεῖς Ἐξουσιῶν δυνάμεις
ὅπταν εἶδε κινῶν τὸ δάσος τῆς Βερνάμης.

Ἐπεσον ὁ Κορνήτιος μὲ τῆς πολλαῖς σικοτούραις
σ' ἐμπόρων πατημέναις φηλοκαταλαούραις,
ἔπεσον ὁ γαντάκης μὲ τὰς δεδηλωμέναις,
ὁ τόσοσας παρητήσας ἐκ τῆς Ἀρχῆς σαλπῆσας,
καὶ τὰς διαδηλώσεις τὰς γαντοφορημένας
ἐμπόρων φυλοσθέντων ἀλύπητα σκορπίσας.

Ἐπέσει γὰρ Φαρισαίους καὶ ἰλιώνας παραδόξους
ὁ τὸν Γούναρη τῆς Πάτρας μὲ δριμύ ποιήσας ὄξος,
ὁ τῆς Ζάχαρης ἐκείνου συγκράσας μὲ πηλιῶν
κ' ἄπηγῶς καταδιώξας καὶ τὸν γέρο-Ζαχαριῶν.

Πῶθων ἐπεσ' εὐπρεπῆ τῆς Τετάρτης τὴν ἐσπέραν
ὁ λαθῶν ἐπιστολήν τῶν Συντεχνιῶν δευτέραν,
ὅπου τούτ' ἔγραφον αὐτῆ
ἐξάστερα κ' ὄρθα κορπά.

Ἐμὴ τὸ Παρλαμέντο κλεισθῆς ὅτ' ἴσασκε τῆς δυστυχίας
κ' ἄς μὴν κάνουν οἱ πατέρες τὴν Λαμπρῆ ὅτ' ἴσασκε Ἐπαρχίας.

Κράτησέ τους ἰδοὺ πέρα,
καὶ τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέρα
νὰ μᾶς τῶχης ἀνοιχτο.

Κ' οἱ πατέρες οἱ καλοὶ
νὰ πασχάσουν στὴ Βουλῆ
καὶ νὰ φῶνε τὸ σφακτό.

Κ' ἔκει ποῦ θὰ μιλῶνε κ' ἄλλοθός θὰ λένε κ' ἴσασκε
νὰ πῶνουν καὶ μεσέτες ἀπὸ τὸ κοκορέτα,
καὶ μὲ γερμὰ στόμα γὰρ μᾶς νὰ αὐξήτουν
κ' ἔπειτα τὰ ποφάγγα στὸς ἐξῶ νὰ πετοῦνε.

Ἐπεσον ὁ τῆς Βουλῆς ἀεργονομῆτος λίθος,
ὁ τόσοσος συμπαθῶν τῶν Συντεχνιῶν τὸ πλῆθος,
καὶ γ' αὐτὸ καθικεταίως τὸ κοπάδι τὸ θερμὸ
τῆς Λαμπρῆς τὸ πανηγύρι καὶ τὸ ἐπάλημα ν' ἀφήσῃ,
καὶ νάλθῃ ὅτ' Ἰστέλο τὴν Δευτέρα τοῦ θῶμα
νομοσχέδια μελλούσης σιφίρας νὰ φησιῶν.

Ἐπεσον ὁ συμπαθῶν
τοὺς φυλοσθέντας Τελώνιας,
ἔπεσε διαφανῶν
μὲ τὴν γνώμην τῆς Κορινθίας.

Τέτοιο κράτος πῶσος, θέσος,
κ' ἄλυσοδεμένον ἔστος
νὺν, φεῖ καὶ ὅτ' ἴσασκε αἰώνας.